

299

USTAWA

z dnia 16 listopada 1960 r.

o zmianie przepisów dotyczących kary grzywny, kosztów i opłat sądowych w sprawach karnych.

Art. 1. W kodeksie karnym wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 42:

a) § 1 i § 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Grzywnę wymierzyć można w wysokości od 100 złotych do 1.000.000 złotych.

§ 2. Jeżeli przestępstwo popełniono z chęci zysku, sąd obok kary pozbawienia wolności, przepisanej w ustawie, wymierza grzywnę, chyba że skazanie na grzywnę nie byłoby celowe; jeżeli jednak sprawca osiągnął z takiego przestępstwa korzyść majątkową i czynem swym wyrządził szkodę — odstąpienie od wymierzenia grzywny dopuszczalne jest jedynie w razie wynagrodzenia szkody zrzędzonej przestępstwem.”

b) dodaje się nowy § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Jeżeli sprawca przestępstwa wyrządził szkodę w mieniu społecznym, sąd może wymierzyć grzywnę obok kary pozbawienia wolności, przepisanej w ustawie.”

c) dotychczasowy § 3 otrzymuje oznaczenie § 4;

2) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Art. 43. § 1. W razie nieuiszczenia grzywny w terminie sąd zamienia grzywnę na areszt, a jeżeli wymierzono ją obok kary więzienia — na więzienie, przyjmując dzień aresztu lub dzień więzienia za równoważnik grzywny od 20 złotych do 150 złotych.

§ 2. Jeżeli wymierzona grzywna nie przekracza 3.000 złotych, sąd może, w szczególności, gdy wykonanie kary zastępczej pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie, nakazać wykonywanie pracy na rachunek grzywny.

§ 3. Gdyby skazany uporczywie się wzdragał wykonywać pracę, przepis § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Najniższy wymiar kary zastępczej wynosi trzy dni aresztu lub więzienia. Najwyższy wymiar kary zastępczej wynosi trzy lata aresztu lub trzy lata więzienia. Kara zastępcza nie może przekraczać najwyższego wymiaru kary pozbawienia wolności, przewidzianego dla danego przestępstwa.

§ 5. Od zastępczej kary pozbawienia wolności lub od pracy na rachunek grzywny skazany może się zwolnić w każdym czasie przez złożenie kwoty pieniężnej, przypadającej jeszcze do uiszczenia.

§ 6. W razie częściowego uiszczenia grzywny wyznaczona kara zastępcza lub praca ulega stosunkowemu zmniejszeniu.”

3) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„Art. 56. Przy wymiarze grzywny sąd uwzględnia stosunki majątkowe sprawcy, jak również rozmiar zrzędzonej przestępstwem szkody oraz korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął z przestępstwa.”

4) w art. 63 § 2 po wyrazie „prowadzi” stawia się przecinek i skreśla wyraz „lub”, a po wyrazie „szkody” dodaje się wyrazy „lub nie uiszcza grzywny w terminie”.

Art. 2. § 1. W razie nieuiszczenia grzywny w terminie siedmiu dni od otrzymania wezwania do zapłaty sąd kieruje wyrok do wykonania kary zastępczej lub pracy na rachunek grzywny; przepisy art. 412 i 414 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

§ 2. Przed zarządzeniem wykonania lub w toku wykonywania kary zastępczej lub pracy na rachunek grzywny sąd może zarządzić ściąganie nie uiszczonej w terminie grzywny w drodze egzekucji.

Art. 3. W kodeksie postępowania karnego wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 414 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W tym samym trybie sąd wydaje postanowienie co do zastępczej kary pozbawienia wolności, gdyby skazany uporczywie wzdragał się wykonywać pracę na rachunek grzywny.”

2) w art. 459 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela w całości lub częściowo od zwrotu kosztów postępowania, jeżeli stwierdzi na podstawie zaświadczenia właściwego organu, zawierającego dokładne dane o stanie rodzinnym, majątku i dochodach, że uiszczenie kosztów byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonego lub oskarżyciela albo najbliższej rodziny, będącej na jego utrzymaniu.”

3) w art. 495 skreśla się wyraz „poważne”.

Art. 4. W dekreście z dnia 23 stycznia 1947 r. o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. z 1947 r. Nr 19, poz. 73 z późniejszymi zmianami) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Sąd może zwolnić skazanego, oskarżyciela prywatnego lub pokrzywdzonego w całości lub częściowo od opłaty sądowej, jeżeli stwierdzi na podstawie zaświadczenia właściwego organu zawierającego dokładne dane o stanie rodzinnym, majątku i dochodach osoby zwolnionej od opłaty, że jej uiszczenie byłoby zbyt uciążliwe dla tej osoby lub najbliższej rodziny, będącej na jej utrzymaniu.”

2) w art. 9 skreśla się oznaczenie „1)” po wyrazach „w razie skazania:” oraz skreśla się pkt 2.

Art. 5. W Kodeksie Karnym Wojska Polskiego (jednolity tekst Dz. U. z 1957 r. Nr 22, poz. 107) dotychczasową treść art. 34 oznacza się jako § 1 i dodaje się nowy § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Sąd stosuje karę grzywny, jeżeli przepis szczególny taką karę przewiduje. Jeżeli przestępstwo popełniono z chęci zysku lub jeżeli sprawca przestępstwa wyrządził szkodę w mieniu społecznym, sąd obok kary pozbawienia wolności, przepisanej w ustawie, może wymierzyć karę grzywny, chociażby przepis szczególny kary tej nie przewidywał. Przepisy art. 42 § 1, 43 i 56 kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.”

Art. 6. W postępowaniu przed sądem wojskowym w przedmiocie kary zastępczej pozbawienia wolności lub pracy na rachunek grzywny stosuje się odpowiednio przepisy art. 412 i 414 kodeksu postępowania karnego zamiast art. 323 § 1 i § 2 Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego (Dz. U. z 1956 r. Nr 22, poz. 103).

Art. 7. Pracę na rachunek grzywny wykonuje się na wolności; zasady i tryb wykonywania tej pracy określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

Art. 8. Przepisy art. 2—4, 6 i 7 mają zastosowanie również do czynów przestępczych popełnionych przed dniem wejścia w życie ustawy, jeżeli nie zostało jeszcze wydane prawomocne orzeczenie sądowe.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*

Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

300

USTAWA

z dnia 16 listopada 1960 r.

o zmianie dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych.

Dążąc do należytej realizacji zobowiązań podatkowych dłużników, którzy uporczywie nie wywiązują się ze swych obowiązków podatkowych, stanowi się, co następuje:

Art. 1. W dekreście z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452 i z 1959 r. Nr 11, poz. 61) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. 1. Małżonek podatnika, a także inni członkowie rodziny podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem za jego zobowiązania podatkowe, jeżeli pozostają z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, a podatnik uporczywie zalega z uiszczeniem należności. Odpowiedzialność ta nie obejmuje wynagrodzenia za pracę należnego członkowi rodziny, nie będącemu małżonkiem podatnika, jeżeli praca jest wykonywana poza przedsiębiorstwem lub gospodarstwem rolnym albo domowym podatnika; obejmuje ona jednak majątek ruchomy i nieruchomy, należący do członka rodziny bez względu na to, z jakich środków został on nabyty.

2. Jeżeli małżonek podatnika, a także inni członkowie rodziny podatnika nie pozostają z podatnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym albo jeśli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym, a nie odpowiadają w myśl ust. 1, to wówczas odpowiadają oni całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem za jego zobowiązania podatkowe, lecz w takim stosunku, w jakim ich majątek, przychód lub dochód były przyjęte do podstawy opodatkowania.

3. Prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego polega na wspólnym zamieszkaniu i wspólnym zaspokajaniu potrzeb. Za członków rodziny podatnika uważa się jego krewnych i powinowatych. Osoba żyjąca z podatnikiem w faktycznym związku małżeńskim odpowiada za zobowiązania podatkowe podatnika tak, jak małżonek.

4. Minister Finansów określi w drodze rozporządzenia, jakich dłużników należy uważać za uporczywie zalegających, a w jakich przypadkach nie należy wydawać decyzji o odpowiedzialności osób trzecich, wymienionych w ust. 1.”;

2) w art. 23 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Spółnik spółki jawnej oraz spółki nie będącej spółką handlową odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi spółnikami oraz ze spółką za wszyst-

kie zobowiązania podatkowe spółki i spółników, powstałe w związku z uczestnictwem w spółce. Spółka odpowiada także solidarnie ze spółnikami całym swoim majątkiem za wszelkie zobowiązania podatkowe spółników powstałe w związku z uczestnictwem w spółce.”;

3) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Spółnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi spółnikami oraz ze spółką za wszystkie zobowiązania podatkowe spółki i spółników, powstałe w związku z uczestnictwem w spółce. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiada także solidarnie ze spółnikami całym swoim majątkiem za wszelkie zobowiązania podatkowe spółników, powstałe w związku z uczestnictwem w spółce.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za zobowiązania podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, nie będącej podmiotem gospodarki uspołecznionej, oraz za zobowiązania podatkowe spółników powstałe w związku z uczestnictwem w spółce odpowiadają również całym swoim majątkiem osobiście i solidarnie zarówno obecni, jak i byli członkowie zarządu spółki nie będący spółnikami, jeżeli egzekucja wdrożona do majątku spółki i spółników okaże się w całości lub w części bezskuteczna. Odpowiedzialność członków zarządu spółki obejmuje wszelkie zobowiązania podatkowe, które dotyczą okresu pełnienia przez nich obowiązków członków zarządu spółki.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie także do zaległości powstałych po dniu 1 stycznia 1957 r., z tym że przepisy art. 1 pkt 2 i 3 w zakresie odpowiedzialności spółnika za zobowiązania podatkowe pozostałych spółników i odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółników stosuje się z mocą wsteczną tylko odnośnie zaległości podatkowych, powstałych w okolicznościach określonych w art. 75 § 1, 77 i 78 ustawy karnej skarbowej z dnia 13 kwietnia 1960 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 123).

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*

Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*